

Milí přátelé,

nový dopis se nám tentokrát nepíše vůbec snadno. Již první řádky jsou poznamenané současnou situací, dalším válečným konfliktem. Je to velmi náročné, když takové zprávy navíc přichází v období, kdy do našich srdcí zároveň vstoupil **dušičkový čas** naplněný vzpomínkami na ty, kteří již nejsou mezi námi.

V našich životech občas nastávají situace, kdy se těžko hledají slova. O to krásnější pak je, když se začtete do slov jiných, která vás silně zasáhnou, a vy najednou máte pocit, že to jsou přesně ta slova, která jste hledali. To se nám stalo u jednoho autora, který napsal, že: *„naše lidskost je přímo úměrná naší schopnosti soucítění, naslouchání, pomoci, ochoty sdílet tíhu druhých.“* Svatý apoštol Pavel to ve svém listu Galatským shrnuje do jedné věty: *„Neste břemena jedni druhých – tak naplníte Kristův zákon.“*

Budme pospolu. Obzvláště v těchto náročných mezních okamžicích. Sdílení náročných chvil posiluje naše vzájemné vztahy, které se pak stávají pevnými, trvalými, zkrátka výjimečnými. A to je něco, co nám dává sílu vše zvládnout a

současně nám poskytuje **naději**. Více než kdy jindy je důležité mluvit o tom, co se děje v našich životech, o tom, co skutečně prožíváme a co zažíváme.

Včera jsme slavili **Vzpomínku na všechny věrné zemřelé**. Smrt je skutečnost, o které se spíše mlčí, než mluví. Avšak stejně jako narození, tak i smrt se týká každého z nás. Slova papeže Benedikta XVI. nám mohou pomoci k ní najít zralý lidský postoj: *„Po oslavě všech svatých nás církev vyzývá, abychom si připomněli všechny věrné zemřelé a obrátili svůj pohled k mnoha tvářím, které nás předešly a ukončily svou pozemskou pout’.*

Lidé se vždy starali o své zemřelé a snažili se jim vdechnout druhý život prostřednictvím pozornosti, péče a lásky. Svým způsobem chceme zachovat jejich životní zkušenost.

Proč tomu tak je? Protože ačkoli je smrt v naší společnosti často téměř zakázaným tématem a neustále se snažíme pouhou myšlenku na ni vyhnat z mysli, týká se každého z nás, týká se lidstva v každé době a na každém místě. A tváří v tvář tomuto tajemství každý z nás, byť nevědomky, hledá něco, co by nám dalo naději, znamení, které by nás utěšilo, otevřelo obzor, nabídlo budoucnost. Cesta smrti je ve skutečnosti cestou naděje a procházet našimi hřbitovy, stejně jako číst nápisy na hrobech, znamená kráčet po cestě poznamenané nadějí na věčnost.

Ptáme se však sami sebe: proč se bojíme smrti? Proč se velká část lidstva nikdy nesmířila s vírou, že za smrtí není jen nicota? Řekl bych, že existuje mnoho odpovědí: bojíme se smrti, protože se bojíme nicoty, tohoto odchodu k něčemu, co neznáme, co je pro nás neznámé. Cítíme se odmítnuti, protože se nemůžeme smířit s tím, že by všechno krásné a velké, čeho jsme v průběhu celé existence dosáhli,

mělo být najednou vymazáno a propadnout se do propasti nicoty. Především cítíme, že láska vyžaduje věčnost, a nemůžeme se smířit s tím, že by ji měla zničit smrt v jediném okamžiku.

Smrti se bojíme také proto, že s blížícím se koncem naší existence máme pocit, že se vynáší soud nad našimi činy, nad způsobem, jakým jsme vedli svůj život, zejména nad temnými oblastmi, které často neumíme odstranit nebo které se snažíme vymazat ze svého vědomí. Řekl bych, že právě otázka soudu je často příčinou toho, že se člověk zabývá zesnulými, lidmi, kteří pro něj tolik znamenali a kteří už s ním na jeho pozemské cestě nejsou. V jistém smyslu jsou gesta náklonnosti a lásky, která obklopují zesnulé, způsobem, jak je chránit v přesvědčení, že nezůstanou bez vlivu na soud. S tím se můžeme setkat ve většině kultur napříč lidskými dějinami.

Drazí přátelé, Slavnost Všech svatých a památka všech věrných zesnulých nám říká, že jen ten, kdo dokáže rozpoznat velkou naději ve smrti, může také žít život založený na naději. Pokud redukuje člověka výhradně na jeho horizontální rozměr, na to, co můžeme empiricky vnímat, ztrácí život sám o sobě svůj hluboký smysl. Člověk potřebuje věčnost a jakákoli jiná naděje je pro něj příliš krátká, příliš omezená. Člověka lze vysvětlit pouze tehdy, existuje-li Láska, která překonává veškerou izolaci, dokonce i izolaci smrti, v celku, který rovněž překonává prostor a čas. Člověk může být vysvětlen, může najít svůj hluboký smysl, jen pokud existuje Bůh. A my víme, že Bůh vyšel ze své odlehlosti a přiblížil se, že vstoupil do našeho života a říká nám: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít, a kdo žije a věří ve mne, nezemře navěky" (J 11,25-26)."

Žijme své životy v plné rozmanitosti, který přináší. S nadějí a Láskou, jenž překonává prostor, čas i všechny ostatní hranice. Vykračujeme po cestě s **hlubokým duchovním rozměrem.** Ve spojení se vším, co je v nás, kolem a nad námi. Tak se dokážeme během těch nejnáročnějších chvil učit trpělivosti, odolnosti a síle a v těch nejobyčejnějších naopak spatřovat něco **mimořádného.**

Jedinečnou krásu a zázraky můžete vnímat třeba i procházce nebo práci na zahradě. Podzimní, zabarvující se příroda k tomu úplně vybízí. Stejně jako sklízení úrody. My jsme se letos radovali z chutných švestek a obrovských dýní, které vyrostly do neuvěřitelných rozměrů. Hned po sklizni jsme se tak pustili do zpracování, abychom vám mohli přinést naši jedinečnou specialitu –

kandovanou dýni. Prohlédněte si, s jakým nadšením jsme vše sklízeli a zpracovávali, abyste si mohli naši dýňovou pochoutku vychutnat právě během podzimních dnů.

Chcete-li se podívat, co se aktuálně děje v našem klášteře, pak navštivte náš nový [instagramový profil](#). Na něm si můžete prohlédnout příspěvky s fotografiemi, které vypráví náš příběh.

S přáním všeho dobrého,
o. Jiří, celerář opatství Nový Dvůr a jednatel společnosti Labora s.r.o.

